

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ו.

וּלְמַא תּוּמָא מְגוּף. וְלֹא בִין הָאֵלִינוּת וְלֹא נַחֲשׁ בַּמָּקוֹס טוּמָא:
 (ט) מְסוּכִין. שְׂאִין עוֹמְדִין בְּשׂוּרָה אַחַת קְצִיב הַגְּבוּלִין אֲלֵא מְעוֹרְבִין
 בְּכָל הַשָּׂדֶה דּוּדַי נַחֲשׁ כָּל הַשָּׂדֶה בְּשַׁבִּיל הָאֵלִינוּת: הֵא אַחֲרָן
 אִין מְרַחֵין אִין מָקוֹס טוּמָא. וְכִין שְׂמִיךְ לֵאמֹר הֵינּוּ וְדַאי
 טוּמָא בִין הָאֵלִינוּת הֵא וְנַחֲשׁ

בששיר החילונות: כל מיני דממה עליה
רמזא. דלמליד בקי הוא: מלא אבן
אחא מזויינת. בסיד תחתיה טמא.
מפי מורי הזקן אבן אחת מזויינת
שיש סיד על גבה דלמיו צריך להרחיק
הזיון מן האבן לפי האבן גבוה על
גבי קרקע ורואה את האבן מיד קודם
שיהא נוגע בו אבל בשדה מרחיקין
לה זיון בסמוך דומנין לא חזי זיון עד
דלתי ונגע ומאהיל: שפס. מזויינות
תחתיון טמא אבל ציניקן אם יש סיד
ציניקא על הארץ טמא דמשום זיון
הוא: אע"ג דליקא חורש. שלא חרש
ציניקא מעולם טהור כי ליכא סיד:
אין אין חורש ציניקא טמא. וסד"ג
דליקא סיד לפי שזיון את האבנים
שמאלן ומלאן לא חשש לזיון ציניקא:
הבא. דקמי כי ליכא חורש טמא
כגון סיד שפוך על ראשי אבנים
ומורדה לכאן ולכאן ציניקן דאי איכא

חורש מחמת חורש הוא (ג) דאֶלְקִין
שְׁנָקֶלֶף מִן הָאֲבָנִים וּפְלֹו שֶׁם בְּיֵיחָם
וְהוֹדוּ וְאִי לֹא סִיד דְּבִינִי בִּינִי
הוּא וּמִמַּחֲמַת צִיּוֹן מֵעַד שֶׁם לְהוֹדִיעַ
שֶׁשׁ גַּם בְּיֵיחָם טוּמָאָה: אִין מְרַחֲקִין
צִיּוֹן מִמָּקוֹם טוּמָאָה. וְלֹהֲרִי צִיּוֹן כֹּל
אֲרֻבַּעַה מִזְרֵיו דְּהֵאָה כֹּל הַשָּׂדֶה
וְטוּמָאָה וּבְצִיּוֹן דְּמִזְרֵי אַחַד לֹא סָגִי
לְכוּלָּהּ דְּאִין מְרַחֲקִין צִיּוֹן מִמָּקוֹם
טוּמָאָה: וְאֹכְלֵאִים בְּחוּלָּה שֶׁל מוֹעֵד
וּפְקִיעִין וְרַמְיָנָהוּ בְּאֶחָד בְּאֶחָד
מִשְׁמַעֲיִין עַל הַשְּׁקָלִים. שִׁיחַ יִשְׂרָאֵל
מִצִּיאִין תְּרוּמַת שְׁקָלִים בְּנִינִם דְּכַתִּיבִי
בְּחֻדְשׁוֹ לְחֹדֶשִׁי הַשָּׁנָה חֹדֶשׁ וְהֵבֵא לִי
קֶרֶבֶן מִתְּרוּמָה חֹדֶשֶׁה: בְּזָכְרִים.
הַמּוֹקֵפִין חוּמֵה יִמּוּתָה יִהְיֶה שֶׁן:
וְהוּא מְקוּלָּאוֹת הַמִּים. מְקוּלָּאוֹת הַמִּים שֶׁל
מ' סָאָה שְׁחוּטֵטִין אוֹתָן מִן הָזֶבֶל
שֶׁנֶּכֶס לְחוֹק כֹּל יָמוֹת הַגְּשָׁמִים. וְהֵאָי
לְהָא פִּירְךָ נִמִּי בְּגִמְרָא אֲשֶׁר מִתֵּי
דְּמִי וּמִתְקִינֵם הַדְּרִיסִי וְהִרְחוּצוֹת
בְּחוּלָּה שֶׁ"ו הֵבֵא תֵּנָה בְּט"ו בְּאֶדֶר
מִשּׁוֹם דְּלֹא פִירְכָּה הוּא דִּדְעִין הוּא
דְּמִתְקִינִין לְהוּ תִּירִי וְיִמְנִי דְּכִי מִתְקִין
בְּט"ו בְּאֶדֶר אֲתוּ גְשָׁמִים וּמִקְלָלִי
לְהוּ וְהִדְרִי וּמִתְקִי לְהוּ בְּחוּלָּה שֶׁל
מוֹעֵד אֲבָל אֲכֻלָּאִים כִּיּוֹן דְּעֻקְרִי לְהוּ
לְגַמְרִי בְּחֻמַּשָּׁה עֶשֶׂר בְּאֶדֶר לֵמָּה לִי
לְמִיפְקִי בִּזְכוּלָּה שֶׁל מוֹעֵד וְלֹהֲרִי קֹא
מִיבִיעָא: אִין בְּזָכְרִי בְּאֶפֶי.

על הצבירות יואכים בטי' צאָר על האפילוֹת בחולו של מועד דפסח:
צבורעים. על התצווה יואִחֵן בטי' צאָר שקודמין לירקות: **לא**
שנו. דאין יואִחֵן עליהם קודם אָרר וקודם חולו של מועד: **משום**
שכר פעולה דמוויל גבן. כלומר שיכול לשכור פועלין צוול לפי
 שאינן עוסקין במלאכה בחולו של מועד: **שמע מיה.** מדעסקין
 לשכור פועלים צוול: **כי יהצינן להו.** שכירות לפועלים דבטלי
 כלאים: **דאי סלקא דעסך מדידהו.** דבעל הבית ⁽⁷⁾ יהיב
 להו אמאי יואִחֵן להכי בחולו של מועד משום שכר פעולה
 דבטלי צוול וזמן אף על גב דליכא שכר פעולה צוול וכל מה
 דבעי ליבט להו אלא מתרומות הלשם יהצינן להו וכל כמה דמזינן
 למאכס מעות דהקדש עבדינו: **ועד כמה.** הוי כלאים דחייב לבטלו:

רובע

אומר יצור והא לא שׂיד במרע כזר וצפרק המוכר פירות (ב"ב

אם יש סיד ביניהם. הניין הוא מסיד כדמין פרק ה' דמעשר שני (מ"א) ומייתי לה פרק מרובה (ב"ק סט. וסא) אם יש סיד ביניהם לא ידענא כמה: **אע"ג** דליבא חרם. גרסינן ומלאמי מפרש חרם דומה הוא לחרסית ואין לצן כמו סיד ונ"ל פירושו אם יש

חֲרִסִית בִּינִיהֶם (י) דומה שִׁמְצִינִין
להודיע שהוא טהור שעד שס' אין
בית הקברות שאינה לזן בִּינִתִים:
אמר רב פפא כשהיה שוה
פירות ודאי כי ליכא סוד.
ומרסית טהורין אבל כשהוא מרובה
ושפוח על ראשו או זרִיק חֲרִסִית
שס' יס חֲרִסִית יס תמלות שמתן
לגדי האזן חֲרִסִית והסדין נמתח
זו יזכרנו חֲרִסִית שזל רסדי ומה וס'

תיה סמא שתיס אם
 טמא ואם אין סיד
 אע"ג דליכא חורש
 תחת מצויינת תחתיה
 חורש ביניהן ביניהן
 טמא אמר רב פפא
 כל ראשיהן ומרודה
 חורש ביניהן ביניהן
 ורש הוא (ב) דאיכפל
 הוא וטמא א"ר אסי
 א טמא וכל השדה
 טמאין וכל השדה
 טמאין וכל השדה
 טהורין וכל השדה
 אין מרחיקין ציון
 להפסיד את א":
 ואלכלאים בחולו
 הו"י באחד באדר
 וכל הכלאים
 את המגילה בכרכים
 בים ולתקן הרחובות
 ציון כל צורכי רבים
 ויוצאין על הכלאים
 בר חנינא חד אמר
 אחד אמר כאן בזרעים
 א"ר יוחנן ה לא שנו
 אבל ניצן ניכר יוצאין
 של מועד דנפקין
 רבי יוחנן משום
 גבן אמר רב זבד
 א שמע מינה כי
 יומת הלשכה יהבינן
 מדידהו יהבינן להו
 כל כמה דבעו ליתן
 ב שמואל בר יצחק
 כל סאה שיש בה
 רובע

כבר זיינו ומתוך כגון שירד שטף מים של גשמים ושטפו: **בב"י** קורין את המגילה. הוי מלי לממני ב"ד כ" (בכפרים) אלא משום דט"ו זמן דדברים אחרים הוא כגון ומתקין את הדברים וכו'.

דמוזלי גבן. למ"ד לקמן (דף יג.) שכן פעולה שאין לו מה יאכל שרי נחלא שיכולין ליעול שכן אלא למאן דאמר אסור לא ידעינן היכן ישכרו פועלים במועד ושמה יש לומר דהני דמוזות התירו:

מתרומת חלשבה. אין להקשות הא אית צהן מעילה דלצ ב"ד מתנה עליהו ובפרק בטרם דכתובות (דף קו. קז.) ושא איהא מייל טובא שטוטלין שכן ממרומות הלשכה: **שיש בה רובע.** פירוש כשרואה לזרוע דהא קמני ספא ר' יוסי (ס) מיימי לה מיהו בשמעמין דאירי בזרע כבר יש לומר דלא פליגי: ולא

עין משפט
גר מצוה

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת
 מהלכות שומות
 הלכה א:
 ד מיי פ"א מהלכות
 שקלים הלכה ט סמג
 עשן מה:
 א ה מיי פ"ב מהל'
 כלאים הלכה טו:
 ב ו מיי פ"א מהלכות
 ה"ד סמג עשין דרבנן
 טו"ש"ע א"ח ס' מרפס
 סעף א:
 ז ח מיי פ"ב מהל'
 כלאים הלכה טו והלכה
 פ:
 ט י מיי שם הלכה [א]
 טו:

רבינו חננאל

[illegible]

(אולי צ"ל אי איבא חרש
יניקן טהור כו' דציני ציני
וא וטמא ואולי דרציני היה
לו גרסא אחרת.